

הכרות עם יומנה
של

אנה פרנק

האם מישהי שמעה על אנה פרנק?

אנה פרנק

נולדה בגרמניה בשנת 1929,
נרצחה באשוויץ בשנת 1945

אנה עם הוריה ואחותה
הגדולה

כשאנה הייתה בת 4, הנאצים עלו לשלטון ומשפחתה נמלטה
מגרמניה לאמסטרדם, בירת הולנד.

ב-10 במאי 1940 תקפה גרמניה הנאצית את הולנד ובלגיה.
הולנד נכבשה תוך חמישה ימים ונכנעה ב-15 במאי. מיד
לאחר הפלישה הגרמנית החלו גזירות נגד יהדות הולנד.

אחת מהגזירות קבעה כי יהודים לא יכולים ללמוד בבתי
ספר ציבוריים אלא רק בבתי ספר יהודים.

ליום הולדתה ה-13, בשנת 1942, קיבלה אנה יומן.
היא החלה לכתוב בו מיד.

הכתיבה התרכזה בעיקר באירועי היום-יום ושגרת חייה, ומפעם לפעם מוזכרים בו נושאים הקשורים לאירועים מחוץ למסגרת משפחתה, ובהם הטלטלות העוברות על הולנד ויהדות הולנד. היא מתעדת גם את אהבתה לקולנוע וחלומה לעסוק במשחק, ואת תסכולה מסגירת אולמות הקולנוע בפני יהודים.

**מרגוט, אחותה של אנה, קיבלה צו התייצבות למחנה עבודה
ובעקבות כך אוטו, אביה של אנה החליט כי זה הזמן להסתתר
במחבוא שהכין במשרדו מראש**

**ארון הספרים שהיה דלת הסתרים
למחבוא**

בנוסף למשפחתה של אנה הצטרפו עוד 4 אנשים שהתחבאו איתם במחבוא

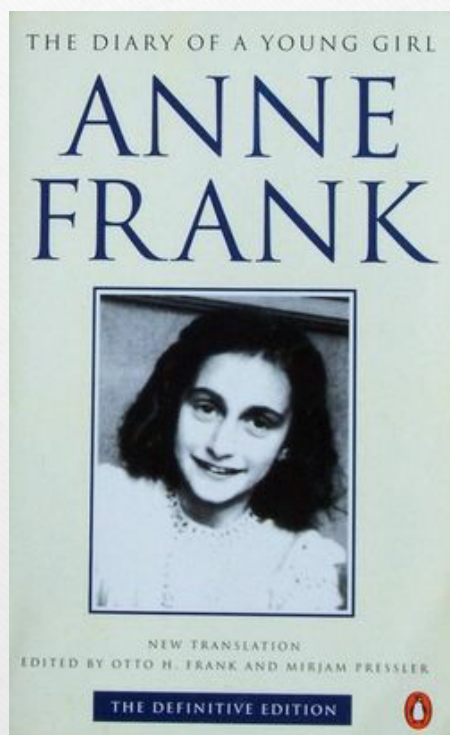

בבית הזה הסתתרה אנה יחד
עם בני משפחתה. היום יש שם
מוזיאון לזכר אנה פרנק.

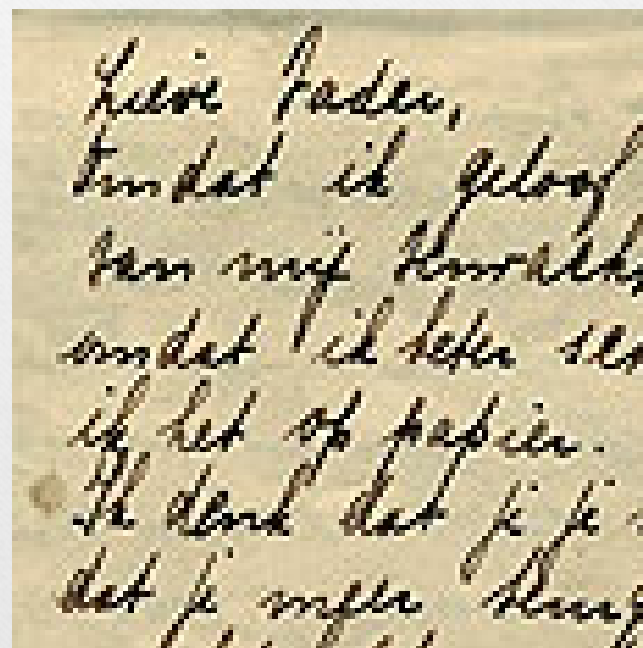
לאחר כשנתיים מישהו הלשין על המשפחה שמסתתרת
והנאצים שלחו את המשפחה למחנה ההשמדה אושוויץ.
אבי המשפחה הופרד מהאם ובנותיו ונשלח למחנה אחר.
לאחר זמן מה הופרדו מרגוט ואנה מהאם ונשלחו למחנה ברגן בלזן.
האם מצאה את מותה, 20 יום לפני שחרור המחנה, מרעב.
מרגוט מתה כתוצאה מנפילה ממיטה גבוהה
ואנה מתה ממחלה שתקפה רבות מתושבות המחנה
חודש לפני שחרור המחנה
רק אביה של אנה ניצל מכל בני המשפחה.

הוא חזר להולנד, וקיבל את היומן מידיד יהודי שמצא את היומן ושמר עליו.

בשנת 1945 התפרסם היומן וזכה לתפוצה רבה.

אחד מתוך מאות ספרים שתורגמו ויצאו לאור

קטע מתוך מכתב של אנה לאביה

קטעים מתוך היומן. תרגום: ש' שניצר

שבת. 20 ביוני 1942

כמה ימים לא כתבתי, כי רציתי לחשוב היטב
על כל עניין היומן. בשביל ילדה כמוני זו חוויה
משונה לכתוב יומן. לא רק שמעולם לא כתבתי,
אלא שנדמה לי, כי אחר-כך לא אני עצמי ולא
מישהו זולתי, לא יהיה מעוניין בהשתפכותה של
תלמידת בית-ספר בת 13. אך בעצם לא זה
העיקר. יש לי חשק לכתוב, ועוד יותר מזה –
להשיח את לבי על כל מיני עניינים, בהרחבה
ובאופן יסודי.

נקודות למחשבה

למי מיועד היומן

למה משמש
היומן

האם כותבת היומן מעלה
בדעתה שמישהו אחר
יקרא את יומנה

הנייר סבלני מבני אדם. "באמירה זו נזכרתי באחד"
הימים, כשאני יושבת שרויה בעצבות קלה, ראשי
נשען על ידי – ומשתעממת. ואכן הנייר סבלני,
ומכיוון שאין בדעתי לתת מחברת עטופת קרטון
זו, בעלת התואר הרם "יומן" בידי מישהו בעולם,
אלא אם כן יבוא יום ויהיה לי ידיד אמיתי או ידידה,
הרי בעצם לא אכפת הדבר לאיש. וכך הגעתי לנקודה:
הכאובה, לציר שכל עניין היומן סובב עליו

!אין לי ידידה

נקודות למחשבה

אנה כתבה במפורש שלא התכוונה לשתף
אף אחד ביומן ולמרות זאת אבא שלה
החליט לפרסם את היומן.

בבעד \ נגד פרסום היומן

זה מחייב הסבר – כי איש בעולם לא יוכל
להבין שילדה בת 13 מרגישה עצמה גלמודה
בעולם, וגם אין זו אמת, יש לי הורים יקרים
ואחות בת 16, ויש לי בסך הכל כשלושים
מכרות וידידות, או מה שקוראים ידידות,
וקרובים, דודות ודודים חביבים, איני חסרה
– דבר

מלבד ידידה אמיתית!

כל מכרותי טובות לשחק עמן ולבלות את הזמן,
אך איני יכולה לדבר אתן אלא על עניינים של מה
בכך.

להתקרב קצת יותר, לפתוח את סגור לבי – זאת
איני יכולה, וזה מקור הצרה. אולי אני היא החסרה
כושר לעורר אימון. מכל מקום, עובדה היא, ואי-
אפשר לי להתגבר עליה

מכאן – יומן זה. וכדי להגביר בדמיוני את רעיון
הידידה שזמן כה רב אני משתוקקת לה, החלטתי
לא להסתפק ברשימת העובדות כפי שעושה כל
אדם. רוצה אני שיומן זה יהיה לי הידידה

אקרא לה קיטי

קטע נוסף מהיומן, לאחר שיהודי נוסף הצטרף למחבוא:

יום ה' 19 בנובמבר 1942

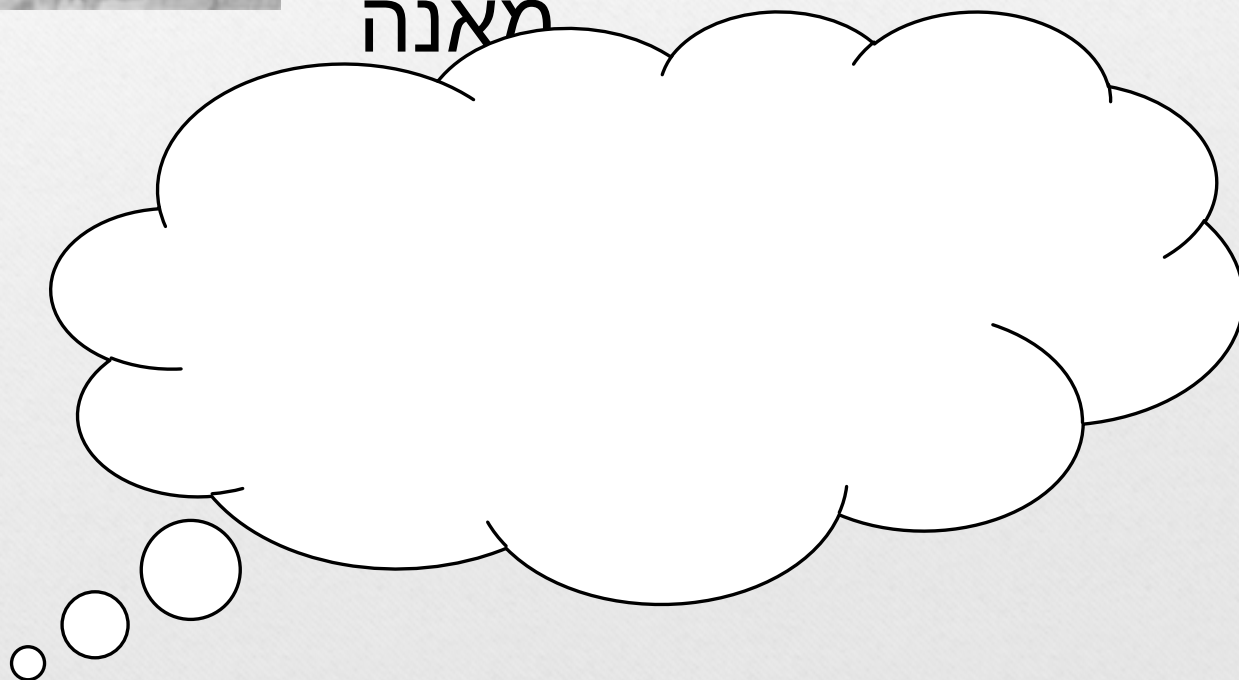
כפי ששיערנו כולנו, דיסל הוא אדם נחמד. הוא הסכים, כמובן, להיות שותפי לחדר הקטן. למען האמת, אינני שמחה כל-כך שאדם זר ישתמש בחפצי, אך צריך להקריב משהו למען המטרה הטובה, ואת הקורבן הקטן הזה אני מביאה ברצון. "אם יש ביכולתנו להציל אדם הרי כל השאר טפל" אומר אבא והצדק אתו.

ולסיום

משהו שלמדתי
מאנה

בדרכה של אנה פרנק עם מיכל ינאי

26:07(

[https://www.youtube.com/
watch?v=aFDQ58dDW3E](https://www.youtube.com/watch?v=aFDQ58dDW3E)

שיר על חייה של אנה פרנק

[https://www.youtube.com/
watch?v=fFvQVBJThyc](https://www.youtube.com/watch?v=fFvQVBJThyc)